

visningsministeriet derefter med Rigsda- gens Billigelse kunde opføre en Museums- bygning derude. Dette Spørgsmaal finder jeg ganske naturligt. Men det ærede Medlem knyttede dertil en Motivering, som var mere end mærkelig. Jeg har ikke længe, jeg tror næsten aldrig, hørt en saa løjerlig Motivering som den, det ærede Medlem gav. Det ærede Medlem kom ind paa et historisk Tilbageblik over, hvad Kastellet i sin Tid har været benyt- tet til. Det ærede Medlem meddelte, at Frederik den Tredie, som har indført Enevoldsmagten, havde fundet sig foranlediget til at opføre dette Kastel, for at han dør til syvende og sidst kunde finde Tilflugt og Beskyttelse mod Københavns Borgere. Det ærede Medlem mente nemlig, at Kø- enhavns Borgere ikke stod velvillig over- for Frederik den Tredie, da han indførte Enevoldsmagten. Jeg tror, det ærede Medlem tager fejl i denne historiske Re- degørelse. Saa vidt jeg ved, var det i Kraft af den Tilslutning, Frederik den Tredie havde hos Københavns Borgere, at han kunde rette det Stød, han da rettede mod Adelen — det var jo særlig Adelsmændene, som i høj Grad rantes gennem Enevoldsmagtens Indførelse. Det var vist temmelig almindeligt i den Tids Fæstningsbyggeri, at man havde Enceinter indenfor selve Fæstningen, og jeg tillader mig at tvivle paa, at denne har været møntet paa Københavns Borgere. Saa meddelte det ærede Medlem, at i Estrups Dage, den Gang Provisorierne florerede her i Danmark, skulde Estrup have ladet Forholdene ved Kastellet undersøge og have ladet undersøge, om Broerne kunde drages op, og om Hængslerne var saaledes, at Portene kunde lukkes, eller hvad det nu var, det ærede Medlem ud- malede. Jeg kender ikke noget til den Historie, jeg ved ikke, om den er rigtig eller ikke, og det ved det ærede Medlem jo heller ikke. Men saa kommer det sid- ste og jeg maa sige, det mærkeligste ved hele Historien: Det ærede Medlem fryg- tede for, at jeg vilde indrette mig paa lignende Maade. Hvad jeg mulig ikke fik Indtryk af gennem det ærede Medlems Foredrag, kunde jeg læse mig til i „So- cial-Demokraten“, der bagefter havde en meget pompøs Artikel med den Over- skrift: „Skal Kastellet bruges mod Køben- havns Borgere?“ Jeg vil sige, at jeg ag- ter ikke at foretage noget, der kan rettes mod Københavns Borgere, det kunde al- drig falde mig ind. Men siden det ærede Medlem antyder noget saadant, vil jeg

spørge det ærede Medlem: Er der nogen Bevægelse oppe i den københavnske Bor- gerstand, som peger i Retning af, at det kunde blive nødvendigt at gribe til saa- danne Foranstaltninger? Der maa dog først være en Anledning. Jeg har den Tillid til Københavns Borgere, at de ikke vil tage Del i Optøjer og Spektakler. Det gaar jeg ud fra, og jeg ved ikke, med hvilken Berettigelse det ærede Medlem optræder som Tolk for Københavns Bor- gere i Almindelighed. Da der efter min Opfattelse imidlertid ikke er nogen som helst Udsigt til, at der er nogen Tendens til Opstand mellem Københavns Borgere, er der saa meget mindre Anledning for nogen militær Myndighed til at tænke paa at skabe et Forsvar i Kastellet, hvad der i og for sig ogsaa vilde være en fuldkom- men Umulighed. Thi Kastellet er, som man ved, fuldstændig overgivet til fri Passage. Der er ikke nogen Begrænsning nu i den Henseende. I 1918 skete den sidste Aftale med Københavns Kommune, og den gik ud paa, at Kastellet skal være til offentlig Afbenyttelse, saaledes at man kan færdes der uhindret, der er ikke Tale om, at der kan foretages nogen som helst Forsvarsforanstaltning, allermindst rettet mod Københavns Borgere. Københavns Fæstning er nedlagt til Landsiden, og Kastellet er fuldstændig ophørt at være et militært Værn. Derimod kan man ikke, saaledes som vor nuværende Hærlov er, undlade at benytte Kastellet til Opholds- sted for Soldater, da der skal være saa mange Soldater her paa den sjællandske Øgruppe.

Det ærede Medlem Hr. Wiinblad nævnte nogle Udtalelser af Departements- chef Weis, og disse Udtalelser havde forurolet det ærede Medlem. Jeg har ikke haft nogen officiel Forhandling med Departementschef Weis. Naar Forsvars- ministeriet forhandler dette Spørgsmaal med Undervisningsministeriet, foregaar det naturligvis almindelig ad skriftlig Vej. Derimod mindes jeg, at Departementschef Weis en Dag aflagde mig et Besøg og overleverede mig den Betænkning, som det nedsatte Udvalg angaaende en ny Museumsbygning havde afgivet, og da gjorde jeg ham opmærksom paa — skønt det var en ganske privat Forhandling, Hr. Weis mødte ikke med nogen officiel Fuld- magt fra sin Minister til at forhandle med mig om dette Spørgsmaal — den uhyre Bekostning, det vilde medføre, og bemær- kede, at saaledes som de finansielle For- hold her i Landet i Øjeblikket var, troede